

הבעיות התחילו להתעורר כשהתברר ש- הצהרתם בדבר 200 אלף העולים השחורים הנוספים, שיבואו בעקבותיהם, לא היתה הגי ומה כלל וכלל. עלייתם לא היתה מקרה יוצא דופן. אחיהם המשתייכים לתנועת ה- לאום של ישראל, מתכוונים לבוא בעקבותיהם אחרי ששמעו על הצורה הנפלאה בה נקלטו. חלק מהם נמצאים בדרך. חלק מהם כבר הגיעו לישראל, לפני חודשיים.

תנאי מצוקה ומחסור

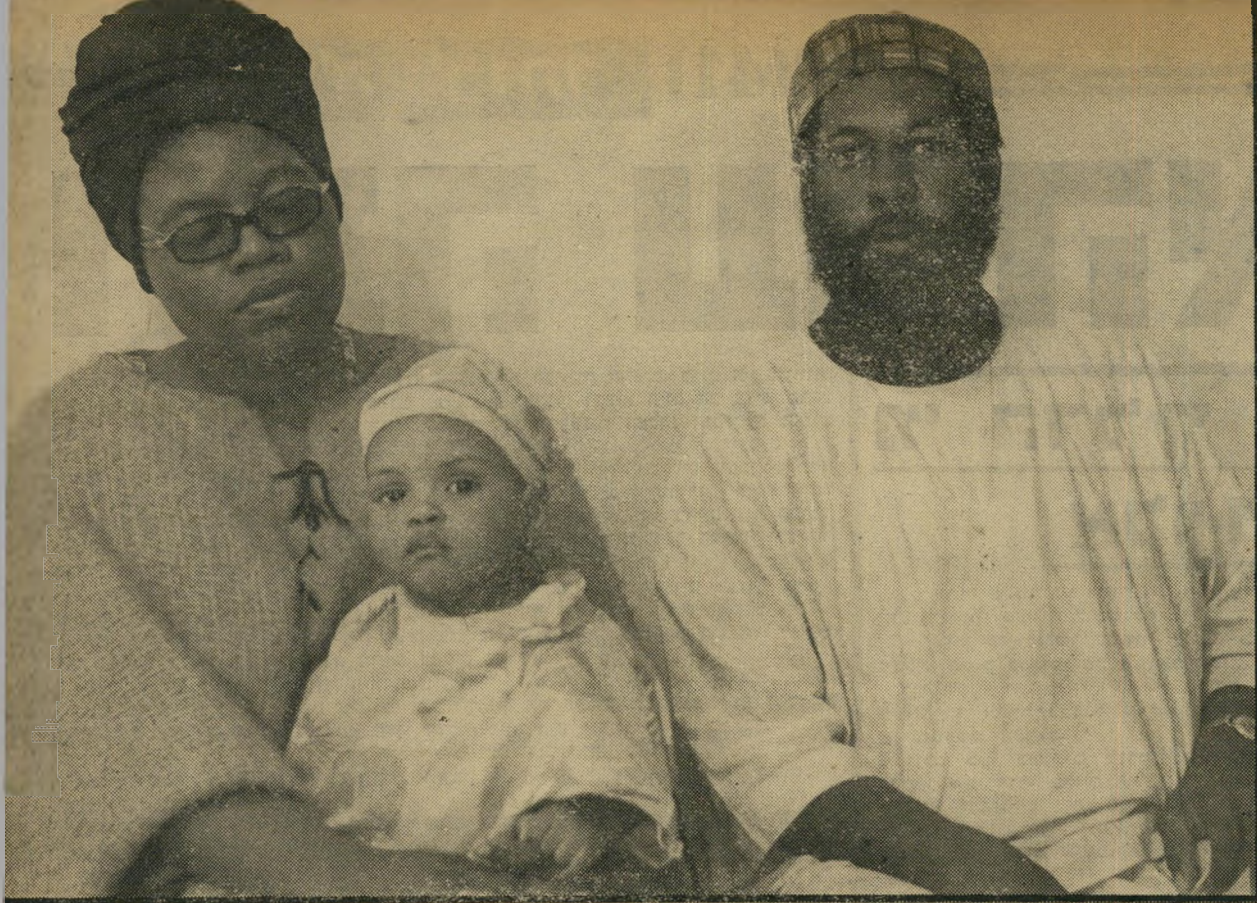

עלייתה של הקבוצה השניה של בני ישראל השחורים לא לוותה כבר בי אותה פירסומת רעשנית לה זכתה קבוצת העולים הראשונה. 12 המשפחות וחמשת הרוקים שהגיעו בקבוצה זו, נשלחו מיד אחרי רדתם מהמטוס בנמל-התעופה של לוד לדימונה.

הם אומנם קיבלו דירות זמניות במרכז הקליטה של דימונה, אולם לגביהם כבר לא הופעל אותו הסדר ביניהם שהופעל לגבי הקבוצה הראשונה. הם לא הוכרו אפילו כ- נושבים ארעיים. מבחינה חוקית הם נמ- צאים בארץ כתיירים בלבד, למרות שהצהירו במפורש בודתם מהמטוס כי באו להשתקע כאן.

משרד-הקליטה גם לא הוציא לאנשי קבוי- צה זו, כרטיס טיפול" המקנה להם זכויות של עולים. כתוצאה מכך מסתובבים 24 ילדי הקבוצה השניה במרכז הקליטה. מבלי שיוכי- לו ללמוד בבתי-ספר או בגני-ילדים. כש- מישהו מהם נזקק לטיפול רפואי הוא נאלץ לפנות לרופא פרטי לחפש מקרות מימון לתשלום עבור הטיפול. רק שמונה התינו- קות שנולדו תוך חודשיים למשפחות העיר- לים השחורים מקבלים טיפול חינוכי הודות לרוח ההתנדבות של אחיות טיפ-חלב של משרד-הבריאות, המתעלמות מהחוק האוסר עליהם לתת טיפול למי שאינם עולים או אזרחים.

אולם אלה הן בעיות משניות. הבעיה הי- עיקרית היא: הקבוצה השניה של העולים השחורים נמצאת על סף הרעב. אף אחד מאנשיה אינו מקבל עבודה, כיוון שאיש אינו מוכן להסתכן בעבירה על החוק ולתת עבור דה למי שאינו מצוייד ב"כרטיס טיפול" של

המנהיג ואשכחתי

דוד בן-ישראל ואשתו, הם מראשי הקבוצה החדשה של העולים השחורים, שהגיעו במפתיע לארץ. בניגוד לקבוצת

העולים הראשונה שזכתה להיקלט כמו כל העולים האחרים, אין אנשי הקבוצה החדשה זוכים בכל טיפול, עבודה או חינוך. והם נאלצים להבטיח את קיומם בשיטת "עשה זאת כמו ידך".

ישראל השחורים לא הוטבעו חותמות ה- אוסרות עליהם עבודה בארץ, מקנה להם את הזכות לחפש ולמצוא תעסוקה לפרנסתם. אלא שאין זה מענינו של משרד-הפנים אם המעסיקים מוכנים לתת להם עבודה בהיעדר "כרטיס טיפול".

בינתיים נמצאים העולים השחורים על סף חרפת רעב. ילדיהם אינם זוכים לכל חינוך מסודר, לומדים בינתיים עברית באולפן ארעי שהוקם עבורם באחד השיכונים.

לארץ כתיירים לשישה חודשים נוספים בל- בד. כל עוד לא יתן משרד-הפנים את האור- הירוק למשרד הקליטה, לא יוכלו דוד ו- חבריו לקבל את הטיפול המינימאלי כפי שניתן לאחיהם השחורים שעלו שמונה שבועות לפנייהם.

הדרך הפשוטה ביותר העומדת בפני ה- עולים השחורים כדי להפוך לעולים, היא לערוך גיור המוני של אנשיהם. אלה שבני- ישראל השחורים אינם מוכנים אפילו ל-

גיעו קבוצות נוספות של עולים שחורים, שלפי הידיעות נמצאות כבר בדרך. דוד בן-ישראל (32) נשוי ואב לאר- בעה ילדים, הוא מנהיגה של קבוצת העולים השניה שהגיעה לפני חודשיים ל- דימונה.

עד סוף השנה הבאה" אומר דוד הלבוש בכוננת לבנה ועליה מגן-דוד, "גיעו עוד 200 משפחות. הקהילה שלנו תהיה אז בת אלף נפשות, אבל זאת רק ההתחלה. אחריו

..אי רוצה דיוקן של כושי'?"

שואל הגרפיקאי הצעיר חגי שעלה עם קבוצת "עולים ש- חורים" לפני חודשיים. הוא מצייר פורטרטים, מוכר אותם, ומתלונן על פרנסה דלה.

למרבח הפלא הם מגלים עדיין סבלנות, אם כי המצב הגיע לידי משבר גלוי. מצב זה אינו יכול להימשך לאורך זמן. ממשלת-ישראל לא תוכל להמשיך ולנקוט מדיניות של בתייענה לגבי הבעיה. יהיה עליה להחליט: האם היא מכירה בבני-ישראל השחורים כעולים לפי חוק השבות הזכאים לכל הזכויות של עולים חדשים, או שהיא מסרבת להתייר את עלייתם, למרות שהמציי- אות שנוצרה היא חד-משמעית.

במקרה השני יהיה עליהם להבהיר זאת לקבוצות העולים השחורים שתבואנה עוד בנמל-התעופה של לוד, ולא לשלוח אותם לדימונה באשליה שינתן להם להשתקע כאן התיישבות-של-קבע.

אם א תקוט ממשלת-ישראל עמדה ברורה בפרשה זו עלולה להיווצר תוך זמן קצר הארלם חדשה בדימונה - שכונת עוגני של מובטלים רעבים וממורמרים.

שמוע לעצה מעין זו. לפי הכרתם הם מייצגים את העברים הקדמוניים שהוגלי- לאפריקה ומבחינה דתית ולאומית הם רואים את עצמם טהורים ויהודים יותר מכל היהודים שנסאפו בארץ מכל ארצות-חבל עם מנהגים שונים ומשונים.

עד כה טרם התעוררו כתוצאה מכך בעיות משפטיות בדיני אישות. אולם כאשר תצוץ הבעיה הראשונה, היא תגרור התנגשות גלויה עם הרבנות שלא תהיה מוכנה להכיר בהם כיהודים. חומר הנפץ המסתתר מאחורי התי- נגשות אפשורית כזו הוא עצום.

הממשלה

חייבת להחליט

אנשי משרד-הפנים מוענים שעצם העובדה שבדרכוניהם של משפחות בני-

מרכז הרכילות

בלב השיכון שלהם בדימונה, המכונה בפי תושבי המקום "הארלם", נפגשות נשות "העולים השחורים", לשיחת רכילות. החצר שבלב השיכון משמש מקום מירפוש חברתי למשתכנים החדשים.

גיעו עוד רבבות משפחות. "אין אנחנו מאורגנים. אין אף גוף העו- מד מאחורינו ומממן את עלייתנו לארץ ה- קודש. הקהילות היהודיות באמריקה אינן עוזרות לנו לשוב לארץ אבותינו. אבל יש- ראל היא הארץ שלנו. כאשר האל מצפה לנו אנו קמים במקומות מגורינו, מחסלים את עסקינו, קונים כרטיס טיסה ועולים ו- זהו זה."

עוד לא קרה שתעלה משפחה משלנו לבד. האל הטוב דואג לנו. אנחנו נפגשים בשדה-התעופה בשיקאנו או במקום אחר, כי- אילו נדברנו מראש, למרות שאף משפחה אינה יודעת על תוכניתה של השניה. כך אנחנו מגיעים לארץ כמשפחה גדולה אחת, הכמלאת את הצו הקדוש שנתן לנו ה- אלוהים."

דוד וחבריו מתעלמים מהעובדה שמשרד- הפנים הארץ את אשרות הכניסה שלהם

משרד הקליטה. כמה ממשפחות אלה, שכילו כבר את האמצעים הכספיים שהביאו עמם בעלייתם לארץ, נמצאות בתנאים של מצוקה ומחסור. לוליא סיועם של העולים השחור- רים, שהגיעו לפני שנה והתמוכים בכספם באחיהם, הם היו נשארים ללא פת לחם.

אלוהים

ציווה עלינו!"

אלא שמצב זה אינו יכול להימשך ל- אורך ימים. משפחות הכושים שכבר נקלטו, הן משפחות מטופלות בילדים רבים. הן כורעות תחת נטל הוצאות המזון, ההלבשה וצרכי החיים היומיומיים. הם יכולים לסייע רק במעט למשפחות החדשות שהגיעו. המצב יחמיר בעוד שבועות מספר כאשר